

CIHLA

3 | 2019

zpravodaj pro občany sídel Citice a Hlavno

Rozhovor s ak. malířem Jiřím Brázdou

Místa zblízka - nový pohled na Citice a Hlavno

Rozhovor s pracovníci obecního úřadu

Křížová cesta na citickém hřbitovu

Právní okénko

Motto:

Zážitky jsou naplní života a tvoří jeho kvalitu.

NABÍDKA VOLNÝCH PRACOVNÍCH MÍST

2 osoba – elektrikář a zámečnický pro úsek údržby
finanční ohodnocení
27 000,- až 30 000,- Kč /měs.
(nebo dohodou)

Požadujeme

- Střední odborné vzdělání v oboru elektro (ÚSV)
- Platná zkouška z vyhlášky č. 50/1978 Sb.
- řidičský průkaz skupiny B
- výhodou průkaz řidiče VZV
- výhodou znalost NJ (základní)

časovou flexibilitu (práce o víkendu, případné pohotovosti)

2-3 osoby do výroby: Obsluha zařízení na zpracování a povrchovou úpravu kovů a jiných materiálů

finanční ohodnocení (nástupní mzda 100 Kč/ hod + výkonnostní prémie) ; obvyklá mzda od 24.000 Kč brutto měsíčně (**až nad 35.000 Kč měsíčně dle výkonu**); první měsíc garantujeme 20.000 Kč + prémie při výkonu nad normu

Požadujeme

- Ukončené základní vzdělání , ideálně vyučení v oboru zámečnický nebo podobném
- výhodou průkaz řidiče VZV
- časovou flexibilitu (třísměnný provoz, občasná práce o víkendu)

OSTATNÍ PŘÍSPĚVKY

- Stravenky v hodnotě 75 Kč/ směna
- Příspěvek na dojíždění (dle vzdálenosti)- v případě Chebu 1.000 Kč/ měsíc
- Dvousložkové výkonnostní měsíční prémie + případné mimořádné prémie

OSTATNÍ PŘÍSPĚVKY

- Příplatek za noční a víkendový provoz a práci v neděli či o svátek
- 5 týdnů dovolené
- Závodní stravování
- Jistotu v podobě fixního platu a stabilní zázemí tradičního zaměstnavatele s tradicí v Dasnicích od r. 1994 (německá rodinná firma založená r. 1951)
- Perspektivní zaměstnání v přátelském kolektivu
- Firemní akce

EDITORIAL

Vážení spoluobčané,

uděláme toto, opravíme tamto, naplánujeme ono. Lidemlibé (obdoba „bohulibých“) záměry mělo, má a bude mít každé zastupitelstvo. Brzy po zahájení diskuse o změnách k lepšímu se vetře neodvratná myšlenka „a co když to někdo rozbije, ukradne, anebo třeba jen klevetou pohaní?“ Praxe pošmourné úvahy opodstatňuje. Co však je naléhavější? Snažit se pro většinu slušných, anebo se nechat odradit skutky, které svědčí především o nedostatku ducha? Přijmeme-li jako zásadní obavy z poškození dobré věci, pak z opatrnosti, spíše z připos... neuděláme nic. A to si ti poctiví a spoluvytvářející nezaslouží. Naopak, pro ně a jejich blízké je třeba dělat věci potřebné, někdy i na první pohled zbytečné, ideálně odchytnout a potrestat zlobivce, případně se pokusit je převychovat a hlavně neustat a vytrvale pokračovat v tom, co prospěje většině spořádaných lidí.

Nejvýraznějším tématem tohoto čísla Cihly je dokončení a slavnostní otevření Křížové cesty na našem hřbitovu. Křížovka, jak jí pracovně říkáme, je součástí revitalizace hřbitova a jeho okolí jako přirozené součásti obce. Nezůstane u Křížovky. Na hřbitově vznikne „meditační zahrádka“ s bylinami a trvalkami, kde se hosté o rostlinách nemálo zajímavého dozví, budou je moci využít pro své vaření, léčení a potěchu oka. Zde si v klidu odpočinou a budou se moci zamyslet.

I další místa Citice a Hlavna budou postupně doznávat zlepšení. Části opravených silnic, stání pro kontejnery, rozpracované záměry a práce projekční potvrdí, co právě uvádíme.

Děkujeme Vám, kteří se na zkrášlování Citice a Hlavna podílíte a podílet začnete. Vám, kteří jste dosud nesebrali odvahu, nepotlačili stud (ale proč se bát a stydět?), anebo přispět nemůžete třeba z důvodů zdravotních či časových, děkujeme za to, že o svém přínosu pro obec, tedy pro nás všechny alespoň uvažujete.

S přáním klidného podzimu v naší obci, Vaši zastupitelé

■ ROZHOVOR S AKADEMICKÝM MALÍŘEM JIŘÍM BRÁZDOU	4 - 9
■ NAŠE MATEŘSKÁ ŠKOLA VE SVĚTĚ ZÁCHRANÁŘŮ	10
■ ZDRAVÍ Z HLUBIN ANEB NEJEN MINERÁLNÍ VODY VE SLAVKOVSKÉM LESE	11
■ PRO ZDRAVÍ I DO ŠABINY	12
■ VČELAŘSKÁ HLÍDKA 3	13
■ ROZHOVOR S PRACOVNICEMI OBECNÍHO ÚŘADU	14 - 15
■ UČÍME SE SPOLUPRACOVAT A DOROZUMÍVAT	15
■ KOLIBŘÍK SE ČINÍ, VÁŽÍME SI TOHO A RÁDI HO PODPORUJEME	16
■ PRÁVNÍ OKÉNKO 2 - DOKONČENÍ Z PŘEDCHOZÍHO ČÍSLA	17
■ KŘÍŽOVÁ CESTA NA CITICKÉM HŘBITOVU	18 - 19
■ MÍSTA ZBLÍZKA - NOVÝ POHLED NA CITICE A HLAVNO	20 - 21
■ CO SE TAKÉ OBJEVÍ V PŘÍŠTÍM ČÍSLE?	22

CIHLA

Vydavatel:
Obecní úřad Citice
Citice 13
356 01 Citice
IČ 00259284

tel.: 352 623 300
obec-citice@citice.cz
www.citice.cz
ID datové schránky: qx4apt7

Evidováno: MK ČR pod č. MK ČR E 23560
Grafické zpracování: X2015 s.r.o.
Tisk: Tiskárna MEDIAN s.r.o.

A portrait of a middle-aged man with a shaved head, smiling at the camera. He is wearing a black t-shirt with white Japanese characters and blue denim overalls. He is standing in a workshop or kitchen, with shelves in the background holding various items like bottles, jars, and framed pictures. The lighting is warm and natural.

JIŘÍ BRÁZDA

**MALÍŘ, CO NEMÁ RÁD UMĚLCE
„INSPIRACI SI NEMŮŽU DOVOLIT.
JÁ MUSÍM MAKAT.“**

Foto: Marek Chaloupka

Jiří Brázda /67/ je výtvarník a akademický malíř. Žije v Poděbradech, vystudoval grafickou tvorbu na uměleckopřemyslové škole v Praze, je vynikajícím kreslířem, rád vytváří ex-libris a v drtivé většině jeho děl je hlavním motivem žena. Mezi umělci je jako zjevení, považuje se za pedanta a chodí přesně, i když má schůzku na druhé straně republiky. Pod jeho rukama vše vzniká s maximální zodpovědností za každé vytvořené dílo. Štvou ho předražené patlance a říká o sobě, že je jeden z posledních, kdo se u nás zabývá poctivou ruční grafikou. Jiří Brázda má za sebou desítky tematických expozic po celém světě a za svou tvorbu byl oceněn např. v Dánsku, Polsku, Německu, Turecku, Kanadě, nebo Belgii. Je výjimečný v tom, že nesnáší výstavy a má rád Čínu. Své dovednosti jezdí v posledních letech předávat právě tam. Na rozdíl od mnoha jiných umělců tuhle zemi neztrácuje. Baví ho, že tamní lidé jsou učenliví a myslí si, že je v Číně slavnější, než u nás. Jiří patří k lidem, ke kterým automaticky a přirozeně pocítíte náklonnost už při prvním setkání.

Proč Jiří? Rozhovor s Jiřím vznikl na přání našeho fotografa Marka. Ten při jednom ze svých výletů zamířil s přáteli do Poděbrad a těsně u kolonády ho okouzila jedna z tamních vil. Možná ji znáte. Je kamenná, má věžičky a je obrostlá břečťanem. Je prostě celá naprosto úchvatná. Jiří byl zrovna v tu chvíli na zahradě. A i když je Marek jinak plachý člověk, dali se s Jiřím do řeči a po pár minutách už byl na prohlídce oné nádherné tajemné stavby, která v sobě ukrývala umělcův ateliér. Je to vlastně malý zázrak, protože Marek i Jiří o sobě říkají, že jsou velmi nekomunikativní. Navzdory tomu působilo jejich setkání zcela přirozeně. O pár dní později už jsem jela do nádherné vily i já. Ovšem náš rozhovor vznikl za minutu dvanáct, majitel se totiž rozhodl budovu využívat jinak a Jiří Brázda ji musel s těžkým srdcem opustit.

“BOHÉM JE TEN, KDO DÁVÁ NAJEVO, ŽE JE VĚTŠÍ UMĚLEC, NEŽ SKUTEČNĚ JE.”

Nevím, jestli vám vůbec něco řeknu. Já jak jsem tady zavřenej, tak nemluvim. Když se s někým potkám, třeba jdeme do hospody, tak mi trvá tak hodinu, než se mi ta pusa rozhejbe a než se rozpovídám. Takže já vlastně nikdy moc nemluvim.

Jste rád sám? Nebo naopak společnost vyhledáváte, abyste z té samoty utekl?

Jsem rád sám. Spousta mých známých to nechápe, ale já to mám rád. Na práci potřebuju klid, tak to prostě je. Naopak když mám dovolenou, tak organizuju dovolený pro 10 – 15 lidí, a moje žena je z toho nešťastná, protože by chtěla bejt jenom se mnou. Jenže já na dovolený potřebuju mít kolem sebe skupinu lidí, to se mi líbí, to je fajn. Tam si to kompenzuju.

Kdo je podle vás umělec?

To je taková těžká otázka. Prostě žijete a každý ráno jdete do práce tak, že si doma sednete za stůl a makáte. Tak to mám aspoň já, ale umělci jsou různí a někdo žije víc tím bohémským životem. Mělo by to být spíš o tý práci, u mě to prostě tak je.

Takže jste vlastně dělník umění ?

/směje se.../ No, vlastně jo. I když nevím, jestli dělník, toho se docela bojím, ale vlastně proč ne. Jsem sice v důchodu a už bych mohl někde okopávat kytičky, jak to spousta umělců v důchodu dělá, ale to já nechápu. Přece když to v sobě máte, tak toho tvoření nemůžete nechat jen proto, že někdo určil, že od teď už je důchod. Já mám potřebu to dělat až do padnutí.

Když se řekne umělec, spousta lidí naskočí, že umělec rovná se bohém, i vy jste ten termín vlastně před chvílí použil. Co vlastně je bohém? Co je ten bohémský život?

To, že ten dotyčný dává najevo, že je větší umělec, než skutečně je. Tam je míň práce a víc předvádění. Nemusí to tak být ze sta procent, ale většinou ano. Já jsem si vždycky považoval lidi, co něco uměj, makaj a třeba i ten život obětují práci. Nemám rád pozlátka.

V zahradě I, akryl

Jak vypadá váš běžný den?

Ráno v osm vstanu a jdu zkouknout, co jsem udělal den předtím. Dám si snídani, a pak se vrátím do práce. Nabíhá to pomaličku, ale nabíhá. Dělá do oběda, pak si dám oběd, dělám do večera, dám si večeři a pak ještě někdy dělám. Někdy ale čumím na televizi, protože u toho relaxuju a oddychuju. Jen přijímám a nemusím na nic myslet, soustředit se, nic řešit. Já

Ukaž mi cestu, akryl

se u televize zastavím, protože když dělám hodně dlouho, tak mi hlava pořád jede a pak se mi špatně usíná. Nutně potřebuju naspát tak osm hodin, abych mohl fungovat.

Často slyšíme z uměleckého světa věty o múzách, o inspiraci. Pracujete od rána do večera, kde ji hledáte vy?

Já inspiraci zas tak nikde nehledám. Já si to totiž nemůžu dovolit, já musím makat. Spousta lidí má představu, že být umělec je krásnej život, že si sedíte a čekáte na inspiraci a pak to za pět minut načmáráte. S tím se setkávám dost často. Já už to ani nevysvětluju, to nemá cenu, je to ztráta času, tím spíš v dnešní době. Lidi, co kupují umění, už smlouvají jak na trhu. Je to jako když supermarket tlačí dolů ceny potravin."

Myslíte to tak, že v dnešní době to mají umělci těžší, než dřív? Dá se uměním vůbec uživit?

Mají to rozhodně těžší. V dnešní době je velmi těžký začít. Na ty mladý umělce je neskutečnej tlak, protože kupec se naučil smlouvat. Lidi, co kupují umění, už smlouvají jak na trhu. Je to jako když supermarket tlačí dolů ceny potravin, stejný princip. A ti mladí radši prodají, aby měli aspoň nějakou korunu, protože žijí z ruky do pusy a často jsou rádi, že vůbec zaplatí nájem. Mě třeba vždycky štvalo, že se umění stalo předmětem spekulací a že jsou tady lidi, kteří berou umění jako investici. Kupují ho a vůbec mu nerozumí. Obrazy přece nejsou byty. Těm lidem někdo musí poradit, co koupit. Oni sami nevědí, za co dávají peníze. Já osobně radši prodávám sběratelům, co k tomu mají nějaký vztah a jsou to osvědčení lidi, ale to je bohužel ta těžší cesta. Vždycky je lepší, když lidi kupují žijící umělce a ne ty, co už tady nejsou. To je jako s vínem. Lidi kupují a spekulují se starým vínem, co už nikdy nikdo nebude pít a dávají za to neskutečný prachy. To mi připadá zcestný. Mně je naštěstí tolik, kolik mi je, takže já už mám kontakty přímo na sběratele. Průběžně jim volám, co mám nového a oni buď mají zájem, nebo ne.

Abyste se uživil, musíte tvořit, i když někdy nemáte chuť?

Jo, to občas tak je. Občas bych si rád odpočinul a vyjel si třeba na kole, ale nemůžu a musím pracovat. Ale naštěstí tu práci mám vážně hodně rád. Vnoříte se do ní, a zapomenete na všechno. Když už ale jdu třeba do přírody, tak si užívám každou minutu. Třeba jen půlhodiny koukám na ptáčky.

Dominantní ve vaší tvorbě je žena a její křivky. Čím to je, že se v dílech umělců objevuje tenhle motiv tak často?

Já to mám od útlého mládí. Už na střední škole se mi do kreseb dostávaly ženské figury. Když jsem dělal diplomku, tak tam zas ty baby byly. Já jsem tak nějak cítil, že tam jsem se chytil a už jsem se toho nezbavil. A jak jsem mluvil o tom, že rád utíkám do přírody a pozoruju ptáčky, tak když jsme se sem nastěhovali, tak ač jsem nikdy nemaloval přírodu, tak jsem poprvé namaloval sýkorky. Teda ženský tam byly taky, ty ptáčky krmily, aby se neřeklo.

Byl jste někdy zaměstnanej?

Byl. Byl, ale bylo to se mnou náročné. Dneska si to vůbec nedovedu představit. Po střední jsem s kamarádem hledal práci a on přišel s tím, že v Opočně na zámku hledají kastelána. Samozřejmě jsme si mysleli, že jsme pro to ti praví a nejlepší. Takže jsme tam vyrazili, kufrы s balený od maminek, přišli jsme tam, vzali nás na národní výbor, a dostali jsme práci pomocného dělníka. Dali nám k tomu i ubytování a super bylo, že jsme se naučili úplně všechno. Zedničit, dělat elektriku, stavět lešení, oni nás zaučili do všeho. Mě to tam ale přestalo bavit, protože přišla zima a bylo to depresivní, takže jsem odjel do jednoho divadla malovat kulisy. Já ale nedodržoval pravidla. Když jsem chtěl odejít, tak jsem odešel. Když jsem nechtěl jít do práce, tak jsem nešel. Jednou jsem byl v Praze tři dny, protože jsem odjel za svou budoucí ženou a měl jsem takovou

kliku, že mi všechno odpustili. Byl jsem snílek, naiva, věřím v dobro v lidech, a ono se to asi nějak odrazilo.

Není vám líto lidí, kteří musí denně třeba v šest vstávat do práce?

Líto, líto... Není mi jich líto. Každý má volbu a já si vybral tohle. Možná to zní vznešeně, jak o tom mluvím, ale je to opravdu řehole. Když jste na volný noze, tak si musíte sám nastavit režim. To vyžaduje dost sebekázně. Každý to nedokáže, takže prostě musí do práce. Není mi jich líto. Pamatuju si ale kdysi, leželi jsme jednou zamlada s kamarádem hodně opilí v Praze na Rígráku, bylo už pět ráno a kolem chodili lidi s bandaskama do práce. My se jim smáli. To bych už dneska samozřejmě neudělal. To jsem byl prostě ještě hodně blbej.

Před chvílí jste zmínil, že kupci se naučili smlouvat. Myslíte, že to je česká specialita, nebo že to běžné i jinde?

Dám příklad. Byl jsem na sympoziu ve Francii a vystavil jsem tam svoje grafiky. Svý díla tam vystavil i Japonec a Francouz. Všichni tři jsme měli grafiky stejných velikostí, ale oni to prodávali za desetinásobek ceny, než já. Přišli za mnou a divili se, proč to prodávám tak lacino. Koukali na mě jak na blbce, že se podbízím, že chci prodat za každou cenu. Já ale prostě jen zachoval ceny, ke kterým mě dotlačil český trh. Lidi tady smlouvají i u nákupu grafik, který prodávám třeba za patnáct set, dva tisíce.

Prodáváte všechno, co vytvoříte, nebo si něco necháváte, protože si k dílu během tvorby vytvoříte silnou vazbu?

Většinou prodávám. Grafiku sběratelům, nebo dělám přímo věci na zakázku. Jednou jsem měl velkou výstavu na Slovensku, kde visel i jeden můj obraz, co jsem měl doma dlouho a nechtěl jsem ho dát. Navíc to nebyla prodejní výstava. I přesto tam přišel jeden takovej, od pohledu ve vatě, který mi řekl: „Tenhle obraz chci, za kolik?“. Já na to: „Ten není na prodej!“. A on: „Všechno je na prodej. Kolik?“ Opakoval jsem, že není na prodej a on pořád trval na tom, že kdyby byl, tak kolik by stál. Řekl jsem mu 270 tisíc a on na to jen: „O.k., koupím.“. Trval jsem na tom, že prostě neprodám. Kdybych třeba vypálil částku 350 tisíc, tak si ho taky bude chtít koupit. Nevěděl, co s prachama. Rozloučili jsme se tím, že mi říká: „Tak hele, až ho někdy budeš chtít prodat, tak mi zavolej.“ A za nějakých 10 – 12 let jsme byli v situaci, že jsem prachy potřeboval jako sůl, tak jsem mu zavolaal. On druhý den přijel se svezima bodyguardama, naložili obraz, dali mi prachy a jeli. Takhle se to někdy stane. To byla scéna jak z těch divnejch filmů. „Měl jsem pocit, že v Číně jsem známější, než u nás.“

Jak se trh s uměním změnil od dob vašich začátků?

Neskutečně. To se ani nedá srovnat. Je obrovské pokles zájmu. Grafika se v galeriích skoro vůbec neprodává. Obrazy ano, grafika ne. Ještě v roce 1995, když jsem udělal výstavu, byla během jednoho dne prodaná. Jenom jsem doplňoval zásoby a strašně si to užíval. Zastavilo se to někdy kolem roku 2012 a pak to šlo strašně dolů. Dočetl jsem se, že to je celosvětová záležitost. Trh s uměním byl prý historicky nejslabší předloni. Svádí se to na krizi, ale ta už přece dávno pominula a lidi se tak špatně nemají. Co mě trápí je, že grafika spěje k zániku.

Čím to je?

Je to ruční práce a trvá to dlouho. Udělat grafiku v počítači jde rychle a jde to hned vytisknout. Neumazete se, neunavíte se. Kdežto já musím kreslit, udělat formu, a z ní tisknout. Už nás v Čechách moc není. Znáám už kromě sebe a několika mých vrstevníků, většinou tedy trochu starších kolegů, jen dva tři lidi, co se tímhle zabývají. UMPRUM už grafický dílny zrušil, tyhle klasické techniky se už nevyučují. Pořád doufám, že se to zachrání, že lidi objeví tu řemeslnou práci a budou si ji vážit. V Turecku už ruční grafika úplně vymizela, dělá se jen počítačová. Kde se to pořád ctí, je Japonsko, Rusko a Čína. Do Číny mě zvou na workshopy. Tam je strašně moc lidí, co to dělají a nás, co to umíme, si tam zvou, aby se učili. Učí se neskutečně rychle.

Jezdíte tam tedy?

Ano, už jsem tam byl několikrát. Sice jsem si nejdřív říkal, co já budu dělat v Číně, ale nakonec jsem jel. Poprvé to bylo asi před deseti lety. Ty workshopy propojují umělce a sběratele. Oni vám zaplatí na dva týdny pobyt, abyste se seznámil s jejich podmínkami a kulturou. Na základě toho pak vytváříte práce. Na oplátku jim tam některé zadarmo necháte. Je tam vždycky tak pět šest autorů z různých zemí. Číňani mají o umění strašně zájem, ale strašně. Už jsem tam několikrát přednášel, oni hltají každé slovo. Vždycky se tam objeví hroz-

Žena v krajině, kombinovaná technika

ně moc kupců. Takhle to dřív fungovalo i v západní Evropě, ale dnes už to vymizelo, už je tenhle princip jen v Číně.

Dá se říct, že jste se tam proslavil?

Mezi tamními sběrateli ano. Dávají mě do katalogů. V Šanghaji mi vydali knihu. Jednu dobu jsem měl i pocit, že jsem tam známější, než tady. Když jsme tam začali jako výtvarníci jezdit, to jsme byli bozi. To s náma jezdila policejní auta s houkačkama a doprovázeli nás, to bylo velkolepý. Když jsme rozhodli, že se někam chceme podívat, vzali nás tam a nic nebyl problém. Jednou jsem zmínil, že chci vidět tradiční rybářské vesničky, tak ti organizátoři workshopu hned vypravili autobus, a vzali nás tam. Nosili nás na rukou a my jsme si kladli podmínky. Jenže teď už Číňani přitvrzují. Umělci jsou dneska rádi, když se na ten workshop dostanou, protože Čína je velkej trh a dají se tam vydělat super peníze.

Proč se tedy nežijíte jen čínským odbytem?

Já jsem to nikdy ani nezkoušel, že bych se orientoval jen na ně, takže nevím, jak by to fungovalo. Pro mě to je zpestření. Teď mě oslovili, abych tam udělal výstavu, tak uvidíme.

Je to hodně zvláštní slyšet od výtvarníka, od umělce, jak vychvaluje Čínu. Je dnes přece trendy na ni nadávat.

Já teda ve svém blízkým okolí nemám nikoho, kdo by na ni nadával a výtvarníci, které znám, tam jezdí prodávat taky. Řeším jenom umění a mluvím jenom o umění. Věci, jako třeba lidská práva, to neřeším a řešit nechci.

“Nechci zůstat úplně mimo, nechci se zavřít do umělecký bubliny a žít odtrženě od reality..”

Chodíte na výstavy?

Nesnáším je. Žena mi vždycky nadává, pojd' na výstavu, pojedeme do Prahy, ale já prostě nejdu. Zprvč to dělám a ještě chodit na výstavy, to ne. Když už jednou výjimečně jdu, tak jen pokud toho autora mám moc rád, nebo mě to mimořádně osloví a jsou to věci, co už nikde neuvidím. V takovém případě pak jedu kamkoli. Teď zrovna se chystám na výstavu do Říma, ale to se stává málo. A víte, co mě ještě nebaví? Vernisáže. Je tam vždycky strašně nabito, je tam hromada lidí, s nikým si nepokecáte, prostě to nemám rád.

Je těžké určit, co je a není umění. Vy strašně moc času věnujete kresbě, poctivému řemeslu a prodáváte díla za pár tisíc. Jsou ale třeba případy, kdy někdo udělá na bílé plátno dvě čáry a takový obraz se prodává za statisíce. Neštve vás to, že velké částky se dávají i za nekvalitně provedené patlanice?

Jo, tak to mě štve hodně. Takovýhle věci se často prodávají za obrovský peníze. Kdybych to dělal, jsem dávno za vodou, ale já to prostě v sobě nemám, já mám rád tu poctivou malířskou práci.

Jste praktický typ?

Jak se to vezme. Nejsem nepraktický, to asi ne. Třeba nákupy dělám já, protože žena je sedm let po operaci kolene, která se moc nepovedla. Dřív to dělala všechno ona a já jsem žil spíš tak, jak teď nemám rád, nezodpovědně, až bohémsky. Jezdil jsem do ateliéru a když jsem se vrátil domů, tak tam

bylo všechno připravený. Já na to neměl čas a na nákupy jsem defacto nechodil. Teď je to na mě.

Není to pro vás utrpení?

Je. Proto radši jdu sám. Když jedeme oba, trvá to tři hodiny. Když jdu sám, mám za půlhodiny nakoupeno a můžu jet pryč.

Teď jste na prahu stěhování. Jste tady v pronájmu a zase jdete do pronájmu. Nechtěl jste někdy mít něco, co by vám patřilo? I za cenu hypotéky?

Já jsem na nějaký úvodní vklad vlastně nikdy neměl. Ani finančně, ani co se týče sil na zařizování. Mě tohle prostě dost minulo. Nechávám to plynout, ono nějak bude. Jsem takovej člověk, co si na nic nestěžuje, takže mně vždycky bylo dobře. I když třeba někdy nejsou peníze, já si to všechno užívám. I problémy a starosti, i radosti. Mně v životě není špatně. Ano, tady mě to stojí strašný prachy ten pronájem, takže ty prachy bych klidně mohl dávat do hypotéky, ale teď už mi je tolik, že by mi ji stejně nikdo nedal, takže uvidíme.

Sledujete zprávy?

Jo, dívám se, ale nerad. Je tam hromada negací. Jen chci vědět, co se děje. Nechci zůstat úplně mimo, zavřít se do umělecký bubliny, a žít odtrženě od reality. To je fajn třeba na dva týdny na vyčištění hlavy, ale jinak ne.

Co vás třeba nejvíc pohoršuje a trápí, když sledujete aktuální dění?

Odmítám zprávy Novy a Primy. Nezajímá mě, kdo koho zavraždil a kde byla bouračka. Sere mě, že ten svět je takovej jakej je, protože svět se za posledních pár let hrozně změnil. Mladý lidi kolem pětaticítky jsou dneska unavený, vyhořelý, vyštavený. To já jsem neměl ani v padesáti. Oni si připadají starý už v tak nízkým věku. Slyšel jsem to od hodně lidí.

Co přesně vás tedy štve?

Že lidi odhazují odpadky, že je odhazují ve velkém, že se znečišťují moře. Mně už se ani nechce cestovat, protože když je někde krásný místo na světě, tak je jen otázka času, kdy se tam objeví ty řady lehátek a z toho mám strašnou depku. Stárnu a uvědomuju si hodnotu života. Lidi se chovají neohleduplně. Bud' můžete dělat, že ty problémy nevidíte, nebo se na tom aspoň trochu začnete podílet, aby člověk nedělal tolik bordel a neznečišťoval zem. Dokonce mám teď tendence se tady v Poděbradech pustit do komunální politiky a na něčem se podílet.

Nemyslíte si, že ta frustrace mladých lidí je způsobena i tím, že máme takovou hojnost?

No to určitě. Dítě musí mít mantinely, musí se vychovávat, musí poznat co to je si něco odepřít, protože jinak z něj vyrostne strašnej parchant. Baví mě ta psycholožka žijící v Německu, jak se jmenuje, Prokopová? Prekopová. Její názory znám a se spoustou z nich se musím ztotožnit. Hodně mě baví třeba to, že v rodině má u společného oběda dostat jídlo jako první vždy otec, a ne děti. Otec je hlava rodiny a jako živitel má přednost i s jídlem.

Tak je v tom nějaký řád, logiku to dává a něco do sebe to má. Víte, co mě ještě zaujalo na dnešní době? Že je najednou hrozně moc gayů. Nic proti nim, mám mezi nimi pár kamarádů. Pořád se řeší adopce neadopce. Já vím, že je to asi lepší, než aby ty děti byly v dětských domovech, ale mně těch dětí je prostě líto. Ty děti potřebují lásku, potřebují mít pocit jistoty a potřebují mít mámu a tátu. Já to vidím na svoji vnučce, když jsme na procházce a ona se drží s rodiči za ruce. To vždycky podotkne: „Jdeme všichni!“

Nemáte pocit, že jste se svými názory v uměleckých kruzích výjimka?

Jo, mám. To vím. Mám rád tradiční modely, tradiční způsoby, ctím rodinu v modelu muž žena, jsem akurátní, jsem pedant

a chodím přesně. Dokonce i když někam jedu přes celou republiku, tak přijdu na minutu přesně. A pak všude slyším: „Ty nejseš žádný umělec...“. Já vlastně nemám rád svět umění. Nemám rád to divný pozlátko. Nemám rád, jak se umělci předvádějí, ve stylu „já jsem ten umělec a jsem něco víc“. Nejsme něco víc, jsme lidi jako každý druhý, akorát jsme možná obdařeni tím, že něco vidíme jinak a víc pozorujeme. Já se dokonce považuju za pozorovatele, a když třeba vidím krásnou ženskou, tak si ji už v duchu kreslím. Vidím, jak nakreslím oko, nos, a tak. Mám nádherný povolání a budu ho dělat až do smrti.

Silvie Dymáková
zdroj: www.pribehylidi.cz

Mezi květinami, akryl

Dne 6. 9. 2019 se vydaly starší děti z naší mateřské školy do nedalekého města Karlovy Vary, kde se nachází krásné, prostorné vzdělávací městečko „Svět záchranářů“.

NAŠE MATEŘSKÁ ŠKOLA VE SVĚTĚ ZÁCHRANÁŘŮ

Cesta netrvala dlouho, a tak jsme během chvíle stáli před rozlehlým areálem. Při příjezdu se nás ujali záchranáři, kteří nás doprovodili do společenské místnosti, představili se nám a řekli nám pár instrukcí, jak bude naše návštěva probíhat. Byli to záchranáři z oblasti policie, hasičů a zdravotníků. Někteří zde pracují nastálo, jiní zde vypomáhají. Po seznámení jsme si odložili batůžky se svačinkou, záchranáři si nás rozdělili do dvou skupinek a vydali jsme se s nimi zdolávat různá nebezpečí.

Během tří hodin každá skupinka prošla celým areálem, kde je postaveno několik specifických budov, jako je policejní stanice, hasičská stanice, nemocnice a domeček nebezpečí. Po skupinách jsme navštěvovali jednotlivé budovy, kde jsme se seznamovali s nástrahami, které nás mohou potkat v životě. Naučili jsme se jak se zachovat při nehodách, požárech a jiných situacích, jak přivolat pomoc a jak reagovat v prvních minutách v různých mimořádných situacích. Také jsme si vyzkoušeli, jaké to je sedět v sanitce a jak se co nejdříve přemístit při požáru.

Všichni záchranáři se o nás krásně starali.

Během svačinky jsme mohli zkouknout naši oblíbenou pohádku o záchranářích „Tlapková patrola“.

Nakonec jsme se s našimi milými záchranáři rozloučili, poděkovali jim za jejich obětavou práci a slíbili, že budeme dávat pozor nejen na sebe, ale také budeme pomáhat všem, kteří to potřebují.

Po rozloučení na nás čekal na parkovišti před areálem autobus, který nás odvezl zpět do mateřské školy.

Všechny zážitky jsme vyprávěli nejen rodičům, ale všem kamarádům.

Už se těšíme, až se do městečka záchranářů opět vrátíme.

Blanka Čtvrtečková – učitelka Mateřské školy Citice

Dodatek Petra Beránka: děkujeme všem, kteří 6. 9. 2019 Svět záchranářů navštívili. V rodinách jsou často právě děti těmi, kdo přinášejí poznání a snahu měnit věci k lepšímu. Vás (nás), rodiče, dědečkové babičky a další příbuzní dětí, prosíme, věnujme se dětem, hovořme s nimi, ptejme se jich, co zajímavého se dnes naučily. Budeme mile překvapeni. Při naslouchání svým dětem si nezdědká uvědomíme, že by se měly stát našimi vzory. Věnujme svým dětem, vnoučatům, neteřím, synovcům, ... čas a sdílejme s nimi nadšení pro poznávání a chuť něco dělat. Nenechávejme je především díky vlastní lenosti a netečnosti zakrňovat a, promiňte, prosím, anebo klidně i ne, často i blbnout.

ZDRAVÍ Z HLUBIN ANEB NEJEN MINERÁLNÍ VODY VE SLAVKOVSKÉM LESE

Významným přírodním fenoménem Slavkovského lesa jsou vývěry minerální vod. Není náhodou, že se na jeho území nachází nejznámější české lázně. Vedle nich je tu celá řada jednotlivých minerálních pramenů, které přinášejí na povrch zdraví z hlubin.

V hlubokých smrkových lesích se v prameništi Mnichovského potoka severně od Mariánských Lázní nachází pramen Farské kyselky. Farská kyselka pramení v nadmořské výšce 767 m je nejvýše položenou zachycenou kyselkou Slavkovského lesa. Jedná se o studenou hypotonickou hydrogenuhličitlan-hořečnatou železnatou kyselku se zvýšeným obsahem kyseliny metakřemičité, celkovou mineralizací 554 mg/l, obsahem oxidu uhličitého 2500 mg/l a teplotou 7-8 °C.

Minerální prameny v okolí Otročina jsou nejsevernějšími ze skupiny tzv. tepelských kyselek. Z pětice minerálních pramenů v blízkosti obce byly nejznámější Beránčí kyselka a Dolní a Horní pramen. Zatímco první dva jsou dnes zašlé, Horní Otročínská kyselka byla v roce 2008 nově upravena a opatřena čtyřhranným dřevěným altánem. Vede k ní modrobílá značená stezka Krajem živých vod. O kyselce na pravém břehu Nadluckého potoka se zmiňuje už v 17. století český historik, jezuita Bohuslav Balbín. Vročení na jímání z dutého kmene nese letopočet 1819.

Stará hornická obec Prameny byla založena ve 14. století na ložiskách stříbra a cínu. Na minerálních pramenech v okolí tu byly následně založeny lázně. V roce 1872 byla u obce postavena budova Alžbětiniých lázní, ve kterých se k léčebným kúrám využívaly tři prameny - Rudolfův, Giselin a Vincentův. Sláva Pramenů dnes téměř pominula a obec s obrovským turistickým potenciálem uprostřed chráněné krajinné oblasti čeká na svoje znovuzrození.

Mezi Prameny a Kladskou se nachází jedno z největších rýžovníckých polí v zemi. Tvoří ho skupiny tzv. sejpů - rýžovníckých kopečků, které navršili staří horníci při propírání cínonosných náplavů. Rýžování cínu probíhalo údajně již za starší doby bronzové, spolehlivě prokázáno je nicméně až od 9.-10. století.

V souvislosti se Slavkovským lesem nelze nezmínit zajímavé geologické a mineralogické fenomény. Rozsáhlá rašeliniště

(Kladská) s vývěry plynného sirovodíku (Smraďoch) v minulosti využívaná k těžbě rašeliny pro potřeby lázeňských procedur na území nedalekých Mariánských Lázní. Bizarní skalní výchozy (Moučné pytle, Svatošské skály, Homolka) lákají turisty k návštěvě těchto podmanivých míst. Mnichovské hadce jsou součástí tzv. mariánskolázeňského bazického komplexu, který je největším nahromaděním metamorfovaných bazických hornin v celém Českém masivu. Vlivem specifického chemického složení se na hadcích vyvinula vzácná rostlinná společenstva, která jsou předmětem přírodní ochrany. Ojedinělé složení získávají také minerální vody, které se při průniku hadcí silně obohacují hořčíkem (např. kyselka Magnesia).

Slavkovský les je krásná ukázka spojení přírodního bohatství Země a jejího vlivu na utváření vývoje lidské společnosti. Je zde možné navštívit mnoho, od známých hradů a lázní až po méně známá místa, která svůj nádherný potenciál mají ukrytý před našimi zraky, a který můžeme vnímat pouze v našich niterných pocitech.

Použité zdroje: Jaromír Tvrdý a kolektiv, Průvodce č. 6, Česko-Bavorský Geopark, Geologické zajímavosti, V srdci Slavkovského lesa, Muzeum Sokolov, příspěvková organizace Karlovarského kraje, 2012

Bc. Jiří Loskot, Česko – Bavorský Geopark, vedoucí úseku, správce památkových objektů

PRO ZDRAVÍ I DO ŠABINY?

Jižně od obce Šabina vyvěrá pramen Šabinské kyselky. Minerální voda, u které byl odborný průzkum proveden poprvé v roce 1775, byla již tehdy přirovnávána k vodám františkolázeňským. V srpnu 2019 nechala obec udělat nový rozbor ve Zdravotním ústavu. Dle zjištění se jedná o středně mineralizovanou nezávadnou vodu s příznivým obsahem vápníku, hořčíku a sodíku. Obsahuje oxid uhličitý, který jí dává příjemně nakyslou chuť. Již v dávné minulosti bylo při prodejkách pozemků domlouváno, že pramen bude pro obyvatele Šabiny navždy k dispozici. Platí to dodnes, a tak Šabinskou kyselku mohou ochutnat všichni příchozí. Poblíž minerálky v současné době obec buduje odpočívadlo s informační tabulí (vede zde cyklotrasa směrem na Arnoltov). Druhé odpočívadlo s informací, kudy k minerálce, bude zřízeno u cyklostezky vedoucí podél Ohře. Obec získala na tuto akci dotaci z programu na podporu aktivit v cestovním ruchu od Karlovarského kraje.

Soňa Pisárová, místostarostka obce Šabina

VČELAŘSKÁ HLÍDKA 3

Vážení čtenáři tento příspěvek píší těsně před uzávěrkou obsahu časopisu. Přiznám se, že nemám rád, když se dělá něco na poslední chvíli. Někdy to poznamená kvalitu díla, někdy je tomu právě naopak. Posouzení nechám na Vás. Proč jsem se tedy dostal do skluzu?

Okresní spolek včelařů pořádá 17. října již 5. ročník Medového dne. Protože jsem stále ještě plný dojmů, rád se s Vámi o ně podělím. Medový den se odehrává v MDK Sokolov (zkrátka je to okresní akce, a tak ji nemůžeme pořádat v Citičích, tím se omlouvám všem patriotům). K vidění bylo vše, co souvisí se včelařením – mj. živý prosklený úl (veliký trháč, všichni hledají matku), včelo-medové linky aneb od rámků k medometu a stáčení medu. Veliký zájem tradičně vzbuzuje svépomocná výroba svíček (snad každý návštěvník si odnesl vlastně ubalený výtvar), stloukání rámků (naštěstí nedošlo k žádnému vážnému poranění, drobná bebička se napočítají) a zdobení perníčků (co si kdo ozdobil, tak většinou i snědl).

Jaký by to byl medový den bez medu. Široký sortiment vystavených medů naplnil motto akce: ... i med má svůj příběh (a je v něm zapsána krajina, kde byl stvořen). Drobný doplňkový prodej umožnil zájemcům si vybraný produkt koupit. Nesmím zapomenout na včelí kino a zajímavé vyprávění, které zde probíhalo.

A proč jsem plný dojmů? Akci navštívilo, mimo více než stovky dospělých, cca 450 dětí z mateřských a základních škol. Naprostá většina v dopoledních hodinách. Umíte si představit ten chaos, opravdu jako v úle (pardon, tam je vše perfektně zorganizováno a vlastně i díky obětavým včelařům zde vše klaplo). Cílem akce bylo přiblížit včelaření dětem. Myslím, že dle rozzářených očí dětí je tento cíl naplňován. I když ... v hale jsem náhodou zaslechl rozhovor mezi malou holčičkou a její maminkou: „... je mamí, ty včelky se mi líbily a perníčky a med. Proč jsi mi ho nekoupila?“ „Nezdržuj a pojd', med ti koupím v supermarketu.“ Maminka očividně nepochopila, že nejlepší med je přímo od včelaře, a ne „ze země EU“ a „mimo EU“, jak se dočítáme na výrobci prodáváných v obchodní síti.

A co dělají včelaři na podzim a v zimě? Do vánoc probíhá ošetření proti největšímu nepříteli roztoči varroa destruktor. A včelaři se také vzdělávají. To se totiž píše ve všech včelařských ročenkách. A tak i já jsem sáhl po Včelařově čítance z roku 1909 a po Odborných včelařských překladech z r. 2019. A dočetl jsem se třeba ohledně prodeje a uskladnění medu: „Včelařova čítanka“: „Dobrý odbyt a cena všech snad věcí závisí na jejich čistém a lákavém ozdobném zevnějšku, to platí zejména o medu.“ To již věděli v roce 1909, tak proč stále někteří včelaři prodávají med ve sklenicích od okurek? Zajímavý je též popisovaný zrněný kostkový med. „Med z řepky... zrní brzy a na tvrdo. Seznalo se, že mohou jim být plněny i nádo-

by čili sáčky papírové a že snese hrubé zacházení při dopravě. Aikin (nějaký americký včelař) balí do tuhého silného papíru, napuštěného parafinem. V nich med ztvdne jako cihla. Velké kostky se řezají drátem na menší kusy.“ Není divu, že se tento způsob odbytu neprosadil.

Ve „Včelařských překladech“ je zajímavý výzkum uveřejněný v odborném německém časopisu. „Byly porovnány 3 způsoby skladování: při konstantní teplotě 20 °C, v chladírně a ve včelíně, kde se teploty pohybovaly od -12 °C do 30 °C. Nejlépe dopadly medy z chladírny. Medy ze včelína dobu skladování přecházely lépe, než ty, které byly skladovány při 20 °C. Jinak dvouleté skladování nemělo vliv na kvalitu. Jen u některých jarních medů skladovaných při 20 °C klesla aktivita enzymů pod hraniční hodnotu.“

Na závěr dárek čtenářům k blížícím se vánocům: recept na domácí perník z roku 1909 dle „Včelařovy čítanky“:

„Ze 2,5 kg medu a 2,5 kg žitné mouky uhněteme dost tuhé těsto a dáme na 48 hodin do studeného sklepa neb jiné chladné místnosti. Večer před pečením rozředíme na kašičku 45 gramů drasla (co to je nevím, asi něco jako kypřicí prášek), smícháme je asi se 45 gramy mouky a se 3 žloutky a tuto propracovanou hmotu přimícháme do těsta. Z upraveného takto těsta naděláme si libovolně velké kousky a dáme je pak upéct.“

*Ing. Vladimír Mikeš,
předseda základní organizace Sokolov Českého svazu včelařů, z.s.*

(Pozn. red.: draslo – potaš – salajka – uhličitán draselný... viz např. Wikipedie)

Citičtí Petr a Pavel se včelaři Emou a Vládou na Medovém dnu

ROZHOVORY S PRACOVNICEMI OBECNÍHO ÚŘADU, JAK JE MNOZÍ NEZNAJÍ ... A JE TO ŠKODA

Potkáváme je v obci i na úřadu. Nezřídka je v době jejich volna oslovujeme ve věcech služebních. Pracují pro nás tolik let, že se pro ně hodí příznačné „ona už snad má inventární číslo“. Nesmírně by nás (vedení obce) těšilo, kdybychom v nich my všichni občané spatřovali především lidi a dámy, abychom se k nim podle toho chovali. Snad nám k tomu pomohou jejich odpovědi.

Martina Baborovská

Před kolika lety a s jakou představou jste začala na obecním úřadu pracovat?

Nabídka pracovat na Obecním úřadu v Citicích se mi naskytla téměř okamžitě po úspěšném zakončení střední školy. Ekonomické zaměření směřovalo k profesi v tomto oboru. Vážila jsem si naskytnuté příležitosti a místo přijala. Tenkrát jsem se chopila této možnosti v domnění, že jen dočasně. Nové zaměstnání jsem brala jako šanci získat dovednosti, zaučit se a posunout se dál.

Jak se představa začala naplňovat, anebo jaké odlišnosti od představy jako první nastaly?

Jako mladá osmnáctiletá dívka bez zkušeností jsem neměla jasnou představu, co přinese praxe. Mou původní náplní měla být administrativa. Krátce po nástupu však nastala situace, kdy náhle ukončila pracovní poměr kolegyně, která měla na starosti účetnictví. Po jejím odchodu jsem převzala i její agendu. Bohužel, jsem na veškeré činnosti zůstala sama. Nebyl nikdo, kdo by mne zaučil, zavedl do chodu úřadu. Jediná možnost, jak se s danou situací vypořádat, bylo spoléhat se pouze na sebe, vzdělávat se a veškeré informace si dohledat. Postupem času se ze zaměstnání kam jsem nastoupila „na čas“, stalo zaměstnáním „kam patřím“.

Uvedete aspoň po jednom Vašem zážitku nejhezčího a nejmilejšího?

Za tu dlouhou dobu mé působnosti na úřadu jsou zážitky různorodé, najdou se mezi nimi nejen ty hezké, ale bohužel i ty méně příjemné. Velmi mě těší a vážím si ochoty druhých, kteří vždy s nadšením a úsměvem na tváři pomáhají při různých obecních akcích. Jejich zápal přispěchat a podat pomocnou ruku, zanícení pro správnou věc, jsou nekonečné. Tyto okamžiky převažují a nepříjemné zážitky, nebo hrubé chování z paměti vytěsní.

Pokud se Vám v Citicích a Hlavnu líbí, čím to je?

Člověk mění, život mění. Oproti mládí, v současné době preferuji právě život na vesnici. Lidé se více znají, mají k sobě daleko blíže a drží při sobě. A vzhledem k tomu, že mám ráda běh a procházky do přírody, zdejší okolí mi k tomu poskytuje dostatek příležitostí.

Čemu byste se profesionálně i v osobním životě ráda věnovala, kdybyste nepracovala na obecním úřadu?

Nad jinou možností jsem vlastně nikdy neuvažovala. Možná by to mohla být práce související s malými dětmi ... Aktivně se zapojuji do činností spolku Kolibřík, jehož jsem členkou. S děvčaty ve volném čase vymýšlíme, připravujeme a realizujeme akce pro děti, které podle následných ohlasů, mají obrovský úspěch.

Jaké je Vaše přání našim občanům a sídlům Citice a Hlavno?

Mým přáním je, aby naše obec vzkvétala ke spokojenosti všech obyvatel. Nejen tím, aby se podařilo naplnit vize a plány na její zvelebení a tím docílit co nejhezčího prostředí pro život. Důležitá je také vzrůstající soudržnost a přátelství. Věřím, že tak to cítí i naši občané a třeba právě společné akce povedou k navazování nových přátelství a prohlubování těch stávajících.

Ivana Pittermannová

Před kolika lety a s jakou představou jste začala na obecním úřadu pracovat?

Na obecním úřadě jsem začala pracovat před devatenácti lety, což je již jedna celá generace. Po třinácti letech práce na Jednotě v Sokolově jsem už potřebovala změnu.

V původním zaměstnání byla mou pracovní náplní jen práce na počítači, a tak jsem se začala těšit na práci s lidmi.

Jak se představa začala naplňovat, anebo jaké odlišnosti od představy jako první nastaly?

Práce na úřadě byla úplně odlišná, než ta co jsem do té doby dělala. Lidé jsou různí. Někteří byli fajn, zato s jinými to bylo horší. Největší radost mám z akcí, které pořádáme pro děti. Jsou bezprostřední a nic nepředstírají.

Uvedete aspoň po jednom Vašem zážitku nejhezčíjším a nejmilejším?

Nejlepším zážitkem jsou zájezdy na muzikály do Prahy spojené s její prohlídkou, které pořádá obecní úřad. Nejhorším zážitkem z práce na obecním úřadě je, když mě nespokojený občan nejprve verbálně napadl a poté po mě hodil propisovací tužku. Můžu být ráda, že na pultě nebylo ještě něco těžšího.

Pokud se Vám v Citicích a Hlavnu líbí, čím to je?

Narodila jsem se v Sokolově a celý svůj dosavadní život jsem prožila v Hlavně. Nejprve jako dítě společně s rodiči a bratrem. Poté s manželem a dětmi. Přes Hlavno vede cyklostezka, kterou využívám pro cestu do práce i výlety po okolí.

Čemu byste se profesionálně i v osobním životě ráda věnovala, kdybyste nepracovala na obecním úřadu?

Kdybych nepracovala na obecním úřadě, asi bych byla cukrářkou. Ve svém volném čase ráda a hodně pečuji. Myslím, že i dobře. V letošním roce jsem vyhrála soutěž o nejlepší moučník - Pekařka roku při akci „Odpoledne s Kolibříkem“.

Jaké je Vaše přání našim občanům a sídlům Citice a Hlavno?

Obcím Citice a Hlavno bych přála víc pořádnějších spoluprácí. Je smutné, když pracovníci našeho obecního úřadu uklidí veřejné prostranství a po několika dnech není poznat, že se uklízelo. Všude se válí papírky, nedopalky a psí exkrementy, i když je v obcích rozmístěno velké množství odpadkových košů.

UČÍME SE SPOLUPRACOVAT A DOROZUMÍVAT

VÝSLEDKY ANKETY „PEČOVATELSKÁ SLUŽBA“, NÁZORY NA LOGO OBCE A VÝSLEDEK FOTOGRAFICKÉ SOUTĚŽE „DOVOLENÁ“

V předchozím čísle Cihly jsme se Vás, našich občanů, tázali na zájem o poskytování pečovatelské služby v naší obci (str. 2 plus anketní lístek), vyzvali jsme Vás k vyjadřování názorů na podobu loga obce (str. 19) a dali jsme Vám příležitost ke sdílení zážitků z Vašich dovolených v podobě zajímavých fotografií (str. 28).

Výsledek 1: v rámci ankety „pečovatelská služba“ děkujeme občanům ZK a KB za odpovědi. Více Vaše reakce vyhodnotit nelze.

Dogmatická interpretace s ješitnou uražeností: každý občan obce si Cihlu může přečíst v podobě listinné i elektronické,

ale téměř nikdo nemá zájem. Už nikdy nikoho neoslovíme. Příště si uděláme, co a jak chceme.

Lidské vysvětlení se vstřícným porozuměním: nikdo nemá povinnost číst obecní časopis. Lidé si zaslouží být informováni a mají právo se ne/vyjádřit. I nadále budeme spolupráci a komunikaci podporovat.

Výsledek 2: nyní nezačneme jednání o poskytování pečovatelské služby v naší obci. Podobu loga vybere vedení obce. Fotografická soutěž je ukončena bez výsledku.

Očekávání, resp. naděje: lidé v Citicích a Hlavnu se časem začnou aktivně podílet na tom, jak se u nás bude žít.

KOLIBŘÍK SE ČINÍ, VÁŽÍME SI TOHO A RÁDI HO PODPORUJEME

ZAJÍMAVÁ SDĚLENÍ ING. KARLY KOHOUTOVÉ A MARTINY BABOROVSKÉ

Spolek Kolibřík, z.s. vytvořil pro děti 14. září 2019 akci **STEZKA SKŘÍTKA BERTY**. V krásném podzimním dni prošlo trasou téměř 90 dětí. Čekalo na ně deset skřítkovských stanovišť. Děti nadšeně skřítkům v jejich nelehké práci pomáhaly – sázely zeleninu, staraly se o jahůdky, převážely plodiny, mluvily se zvířátky, sbíraly a třídily houby, tvořily obrázky, házely šiškami, sportovaly v lese, zachraňovaly uvízlého draka, pomáhaly s poštovními zásilkami, nacházely cestu ke květinám a na konci trasy je samotný skřítek Berta za jejich snahu náležitě odměnil. Na akci se podílelo 23 dobrovolníků na stanovištích, 4 dobrovolníci akci zajišťovali. Podílela se i obec při převozu propriet a přípravou trasy. Děti i rodiče si užili jedno skřítkovské odpoledne. A nám nezbyvá než poděkovat za hojnou účast a krásné ohlasy.

Nadšeně jsme se vrhly i do přípravy **STEZKY ODVAHY**, o kterou jsme byly požádány. Tato lehce strašidelná kratochvíle proběhne **2. listopadu** v rámci obecní akce Halloween. **Od 16 hodin** bude pro děti připravena diskotéka v dolní škole a **od 18 hodin** budou moci ukázat svou odvahu na Stezce odvahy. Nečekejte hrůzostrašné lekavé scény, ale očekávejte soubor s vlastními představami. Malé děti na strašidelné cesty nepatří,

ale rozhodnutí účasti je samozřejmě na rodičích. Těšíme se na vás na tomto zkušebním ročníku.

V úterý 5. listopadu se otevře Školička pro nejmenší, kterou si vzala na starost nová obyvatelka naší vesnice Eliška. Jsme velmi rády, že se dveře Školičky opět otevrou pro všechny malé děti. Koncipována je pro předškolkové děti v doprovodu dospělé osoby. Vybavená hernička umožňuje rozvoj motoriky, sociálního citění, vzájemný kontakt s jinými dětmi. I maminky se potřebují družít, sdílet své problémy a třeba si jen tak popovídat. Těšíme se na vás **každé úterý od 9:30 do 11 hodin** v dolní škole v 1. patře ve Školičce pro nejmenší. Nestrachujte se a přijďte se podívat.

Příští rok začneme akcí pro celou rodinu - Putováním za sněhovou vločkou. Zimní procházka proběhne **15. února**. Čekat na vás bude několik zastavení s úkoly pro děti i dospělé. Cestou vás zahřejeme čajem i svařeným vínem. V cíli zjistíme, zda odpovědi na otázky byly správné, ale i za nesprávná řešení umíme ocenit. Natáhněte kulichy, šály, rukavice (snad nebude potřeba pláštěnka) a přijďte se pobavit při odpolední procházce.

Veškeré informace o všech akcích naleznete postupně na webu obce, případně na Facebooku Kolibřík, Citice. Děkujeme všem úžasným dobrovolníkům, kteří nám pomáhají zhmotňovat naše vymyšlené akce a stávají se součástí jedné báječné komunity. Dobrovolníci totiž mění svět. Děkujeme.

Za Kolibřík, z.s. Ing. Karla Kohoutová a Martina Baborovská

Určení míry omezení užívání pozemku imisemi ze sousedních nemovitostí ponechává zákon na samotných účastnících občanskoprávních, v našem případě sousedských vztahů. Předpokládá se, že účastník sousedských vztahů tedy vlastním vnímáním míry imisí ve vztahu k místním poměrům určí, kdy se jedná o imise přípustné, tedy v souladu se zákonem, a kdy již ne. Každý z nás má však vnímání rušivých vlivů nastaveno jinak. Co je pro jednoho přípustné a snesitelné, může být pro druhého nesnesitelné. Je rozhodně žádoucí a vhodné se vždy pro jednotlivé situace ohledně vnikání imisí na sousední pozemky dohodnout. Pomůckou nebo návodem může být řešení obdobných situací před příslušnou komisí nebo jiným orgánem obecního úřadu (citického nebo i jiného), anebo soudní praxe. Pokud by k dohodě nedošlo, je právo každého občana se obrátit na příslušné představitele obce nebo orgány obecního úřadu, aby v dané záležitosti rozhodlo nebo dalo doporučení. Pokud by rozhodnutí nebo doporučení ze strany obce nebylo respektováno nebo jde-li o extrémnější případ, je možné se obrátit na soud nebo dokonce i na policii. V rámci dnešního právního okénka bych se zaměřil na postup, který spočívá v dohodě o řešení nepřiměřeného vnikání imisí na pozemek. Každý rozumný a standardně se chovající člověk, respektující obecně přijatá a dodržovaná pravidla soužití si uvědomuje, že svou činností bude nebo může vytvářet obtěžující imise, a proto přijme sám vhodná opatření. Především se dostatečně včas spojí se sousedy a oznámí jim svůj záměr provádění činností, které budou mít za následek obtěžující imise, a pokusí se s nimi dohodnout na vhodném ročním období, dni v týdnu a čase provádění zamýšlených činností. Pokusí se ale také dohodnout na přijetí určitých opatření k minimalizaci obtěžujícího působení imisí a nabídnout sousedům osobní pomoc při realizaci uvedených opatření. Například pokud máte záměr řezat rozbrušovačkou betonovou dlažbu nebo obrubníky, což vedle značného hluku způsobuje i hustá

oblaka prachu, musíte dát sousedům dostatek času, aby sundali prádlo ze šňůry, uzavřeli okna, umístili čerstvě umytý automobil do garáže, anebo ho přeparkovali, zakryli plachtou zahradní nábytek a učinili další nezbytná opatření, aby se zabránilo obtěžu-

PRÁVNÍ OKÉNKO 2

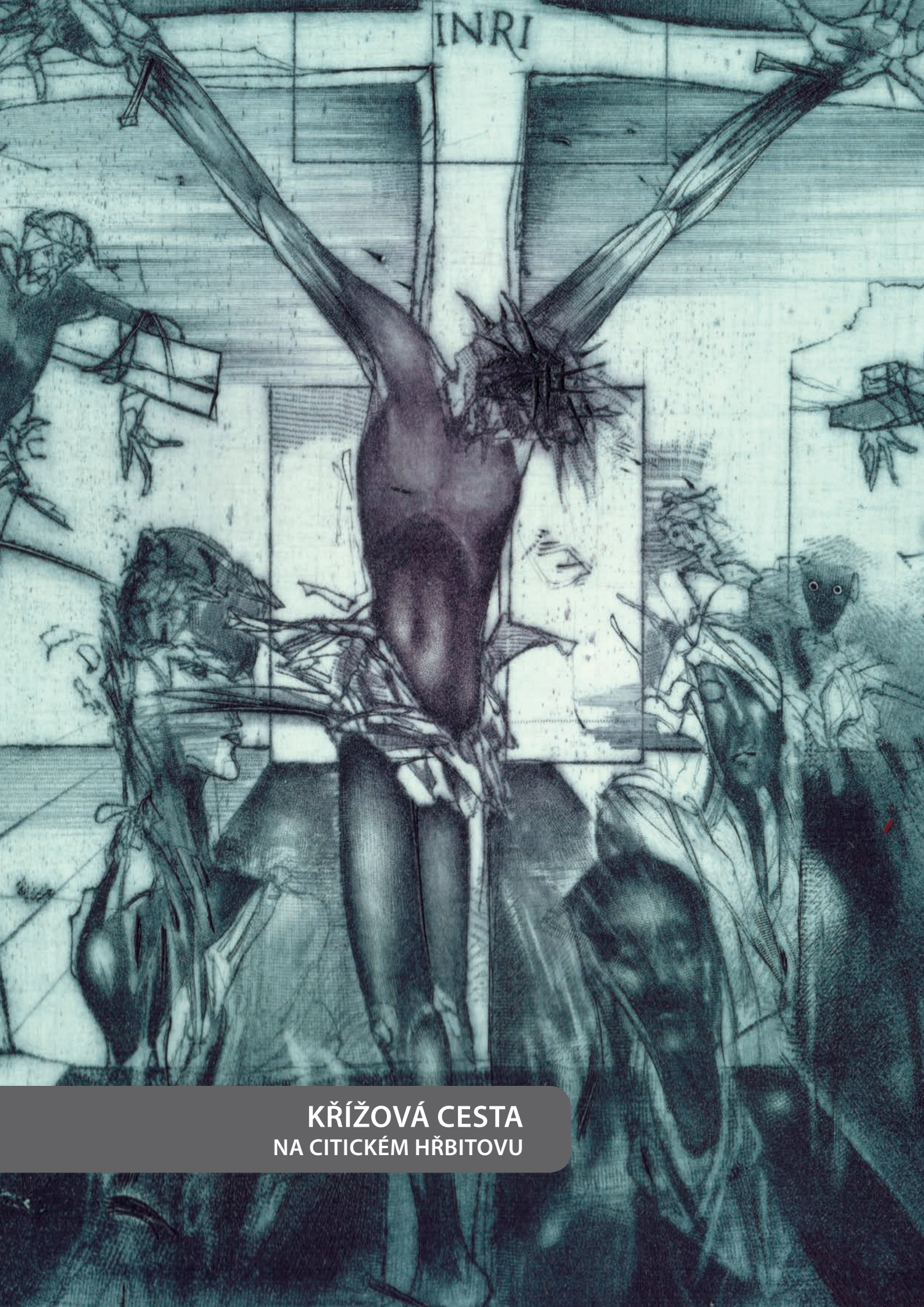
DOKONČENÍ TÉMATU ZAHÁJENÉHO V PŘEDCHOZÍM ČÍSLE

jícím a možná i škodlivým účinkům betonového prachu. Určitě je vhodné sousedům při realizaci ochranného opatření na jejich pozemku nabídnout pomoc a dát jim malou pozornost (láhev dobrého vína, domácí zavařeninu nebo domácí koláč) jako projev omluvy za způsobené potíže. I Vy sami na Vašem pozemku však musíte přijmout opatření na minimalizaci obtěžujících imisí. Budu-li se jako příkladu držet betonového prachu, takovým opatřením je pořízení zařízení na odsávání prachu, anebo instalace vhodné zástěny (např. lehký přenosný altán s bočnicemi), jimiž bude zajištěno zamezení nebo alespoň významné omezení šíření prachu. Přijetí opatření na Vašem pozemku budou znamenat výdaje navíc, ale to se nedá nic dělat, negativní důsledky Vaší činnosti nelze přenášet na ostatní a výdaj navíc jistě stojí za to, pokud Vaše vztahy se sousedy zůstanou přátelské. Sousedé, kteří budou vystaveni vnikání imisí na jejich pozemky, jistě ocení Váš ohleduplný a odpovědný přístup. Máte-li se sousedem vztahy narušené, což nebývá žádná výjimka, je vhodné pověřit neutrální osobu, aby vše potřebné se sousedem dohodla za Vás. Takový vstřícný krok se pak může stát impulsem k obnovení dobrých sousedských vztahů. Rozumný a vstřícný přístup se očekává i ze strany souseda, který bude vnikání obtěžujících imisí vystaven. Je potřeba si uvědomit, že Váš soused neprovádí činnost způsobující obtěžující imise v úmyslu Vám škodit nebo Vás omezovat v užívání Vašich nemovitostí, ale protože je to potřeba pro údržbu nebo opravy jím vlastněných nemovitostí nebo jiných jeho zařízení, anebo pro jiné běžné nebo legitimní užívání jeho nemovitostí. Vy sami jste v minulosti rovněž prováděli činnosti, které mají povahu obtěžujících imisí, anebo je do budoucna jistě budete provádět. Snažte se tedy sousedovi vyjít vstříc a přijměte vhodná opatření na Vašem pozemku, aby obtěžování imisemi bylo minimální. V případě hluku si můžete například naplánovat výlet mimo vaši obec, návštěvu příbuzných, anebo návštěvu kina. Neostýchejte se ale Vašeho souseda požádat o přijetí vhodných opatření na jeho pozemku, kterými by obtěžující imise minimalizoval. Mějte však na paměti, aby Vámi vyžadovaná opatření byla přijatelného rozsahu a za přijatelný náklad, které lze na sousedovi spravedlivě požadovat. Považuji za vhodné sousedovi nabídnout i svou osobní pomoc při instalaci opatření na ochranu před obtěžujícími imisemi. Bude to pro Vás práce navíc a promarníte čas, ale pokud jde o ochranu všeho majetku a zachování dobrých sousedských vztahů, prevence se vždy vyplatí. Nejhorší způsob je něco následně dohánět a navíc u soudu či jiného orgánu veřejné správy nebo moci. O takovýchto řešeních si něco povíme v některém z příštích vydání „Citice Post“.

Přeji Vám úspěšné podzimní dny, vždy dobrou náladu a aby se Vám veškeré sporné záležitosti podařilo vyřešit bez soudů, protože k soudu se nechodí pro spravedlnost, k soudu se chodí pro rozsudek!

Váš JUDr. Martin Tocik, advokát

**KŘÍŽOVÁ CESTA
NA CITICKÉM HŘBITOVU**

PRIMÁRNĚ NEJDE O NÁBOŽENSTVÍ, NÝBRŽ O PODNĚT K ZAMYŠLENÍ NAD SMYSLEM A KVALITOU ŽIVOTA.

Křížová cesta („Křížovka“) má nejnáročnější část výstavby za sebou: velmi kvalitní chodník široký 140 cm a dlouhý 211 metrů byl zhotoven v srpnu. Připravili jsme jámy pro umístění dvanácti vzrostlých kulovitých višní a jednoho „centrálního“ červeného buku. Vytvořili jsme „základy“ pro umístění tabulí, které vyrábíme. Do záhonu tvaru kříže 8 x 6 metrů jsme vysadili více než 60 růžových keřů – v prostřední linii bílé vyšší, po celém okraji růžové pokryvné. K připravenému jezírku jsme přivedli zdroj elektřiny a vodu. Máme dohodnutou podobu grafického ztvárnění Ježíšových zastavení a pracujeme na dalších informacích na 15 tabulích.

Srdečně Vás zveme na slavnostní otevření Křížové cesty, které se uskuteční o první adventní neděli, 1. 12. 2019, ve 12:00 hodin. Cestě a jejím uživatelům požehná farář Petr Bauchner. Po půlhodině na hřbitovu se přesuneme do citického kostela. Zde proběhne vernisáž za přítomnosti akademického malíře Jiřího Brázdy, autora děl umístěných na Křížovce jako prvních. Mistr exklusivně pro nás přiveze několik svých dalších děl. Mgr. Jaroslav Honzák nás potěší hrou na španělskou kytaru.

Na vybudování Křížovky se finančně podílí naše obec, příspěvek 100 000 Kč od Nadace Via, 20 000 Kč shromážděných

v rámci veřejné sbírky „Darujme.cz“ a 20 000 Kč poskytnutých Nadací České spořitelny.

Neopomenutelná je dobrovolná práce našich občanů.

Všem podílejícím se na vzniku Křížovky uctivě děkujeme.

Návštěvníkům přejeme zážitky jen příjemné a zamyšlení vedoucí k lepšímu vidění našeho nejednoduchého světa.

Každý rok na první adventní neděli slavnostně uvedeme ztvárnění Ježíšovy křížové cesty dalším autorem.

● ● ●
NADACE VIA

NADACE
České spořitelny

MÍSTA ZBLÍZKA

NABÍZÍ NOVÝ POHLED NA CITICE A HLAVNO

CO JSME SE DOZVĚDĚLI NA PŘEDSTAVENÍ „PRŮZKUMU“ A MOŽNOSTÍ NAŠÍ OBCE Z POHLEDU GEOBOTANIKY A ARCHITEKTKY V CITICÍCH 29. 7. A V HLAVNU 30. 7. 2019

O našem zapojení se do projektu „Místa zblízka“ jsme se zmínili v Cihle 1/2019. V květnu jsme s architektkou Kristýnou a s geobotanikem Janem Albertem prošli Citice a Hlavno. Koncem srpna jsme se v jedné místnosti obecního úřadu a v hlavenské hospodě dozvěděli, jak nás vidí odborníci „zvenku“, co a proč nám navrhnou. „Jsme“ znamená občany, kteří přijali několikrát pozvání adresovaná všem, a zastupitele.

Děkujeme Vám, kteří jste se zúčastnili, a předem i Vám, kteří přispějete k využití možností, jež se naskýtají. Samo, bez podnětu či příčiny se nespustí nic, a proto spolu s Vámi vybereme, co, jak a kdy budeme dělat.

Po obdržení finální verze celý materiál zveřejníme na webu obce, protože vcelku je mnohem zajímavější a dává smysl.

Práce odborníků je hrazena z projektu „Místa zblízka“, tedy nás nestojí ani korunu. Přesto si jí vážíme, děkujeme za ni a podněty využijeme.

V tomto čísle Cihly Vám představíme úvodní části „studií“ týkajících se Citic a Hlavna a po jednom možném řešení návší obou sídel.

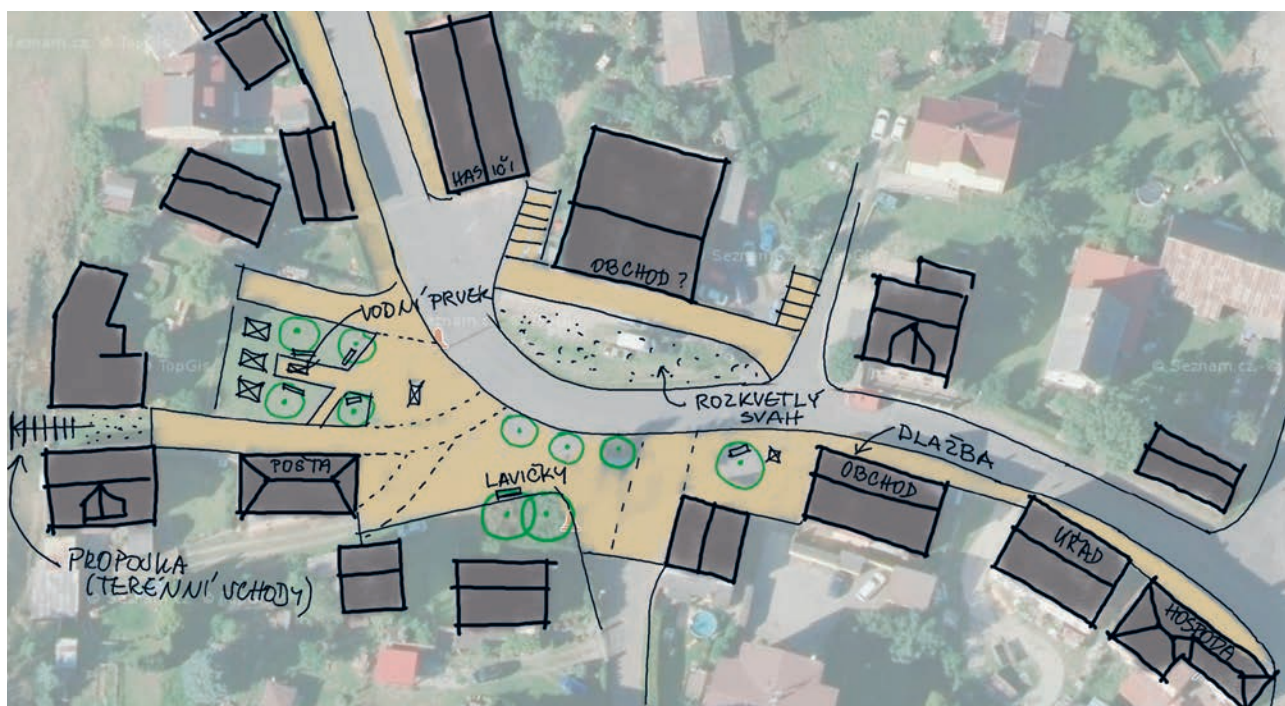
CITICE - VIZE VEŘEJNÝCH PROSTRANSTVÍ

Celková koncepce urbanistická

Citice mají výjimečně mnoho veřejných prostranství, která ale v současné podobě nejsou nijak definována, není určena jejich náplň a funkce. Pro správné fungování veřejných prostranství je potřeba jim dát celkovou koncepci a každému z nich specifickou úlohu tak, aby se vzájemně doplňovala. Zároveň, když člověk do obce přichází nebo přijíždí, měl by se v ní orientovat. Mělo by být jasné, kde začíná a končí, kde jsou hlavní a vedlejší prostranství a k čemu přibližně slouží, které budovy jsou občanské, které obytné, které jsou důležité a jak jsou vzájemně propojeny.

Krajina

Katastr Citic je typickou ukázkou krajiny silně fragmentované a poškozené těžbou uhlí a těžkým průmyslem; časté proluky v zástavbě, masivní rozloha brownfieldů a výsypek spolu s fragmenty staré kulturní krajiny vytvářejí pestrou mozaiku, která, ač místy zdánlivě „nevzhledná“, je vlastně jednou z největších citických deviz. Vytvoření sítě pěšky propojených, ekologicky funkčních ostrůvků různorodé vegetace pomůže nejen odstínit negativní vlivy doznívající průmyslové činnosti, ale i nahradit nadobro ztracenou starou a malebnou kulturní krajinu. Podobně jako v nedalekém Hlavnu je také třeba věnovat zvýšenou pozornost rostlinným invazím a aktivně proti nim zasahovat.

Důležitá jsou pěší propojení hlavních veřejných prostranství

Doporučujeme posílit propojku směrem od návsi k zelenému pásu po vlečce (terénní schody). V ostatních místech, kde jsou propojení fungující, podpořit pěší průchod, upravit chodníčky/mlatové cesty podél silnic. Zpříjemnit je například zelení, ale i zastaveními a zajímavými prvky.

Náves (návrh)

- vytvořit reprezentativní prostor tak, aby náves nebyla pouze vyasfaltovaná plocha s parkovištěm, část vydláždít jako pěší prostranství s možným průjezdem,
- odstranit jehličnaté stromy a nahradit je listnatými, možné by bylo i vytvoření otevřeného parku s kombinací ovocných i přirozených dřevin,
- oddělit vydlážděnou část od cesty,
- změnou dlažby - nový kamenný povrch - navázat od návsi podél cesty až k úřadu,
- zvážit odkup, stavební úpravy a jiné využití stavby, která dominuje prostranství (v současnosti drobná výroba - oprava aut),
- zvolit vhodnou funkci, kterou obec postrádá a je schopná se zde uživit (obchod, nějakou lokální službu nebo prodej),
- revitalizovat prostranství před touto budovou: pouze pěší - vytvořit průchod z obou stran a upravit svah (trvalky/květnatá louka),
- odstranit jehličnany kolem památníku,
- využít travnatou plochu před poštou - vysázet stromy, umístit pítka a lavičky, drobný hrací prvek pro děti, dále kašnu do těžiště prostoru.

HLAVNO - VIZE VEŘEJNÝCH PROSTRANSTVÍ

Celková koncepce urbanistická

V Hlavnu lze rozlišit 4 důležitá prostranství. První je historická náves, která ovšem nemá žádný přidružený prostor kromě prostoru dopravního, její funkce je tedy spíše reprezentativní a orientační. Důležitým bodem je prostranství u restaurace (2), což je vyhledávaný bod na cyklotrase a zároveň místo setkávání obyvatel. Dále je zde sportovně rekreační prostor (3) pro děti menší, ale i pro starší a díky multifunkčnímu hřišti také pro dospělé. Je zde také památný strom s kaplí (4), které je třeba odkrýt, upoutat na ně pozornost a navázat stezkou po památných stromech.

Krajina

Celková koncepce zacházení s krajinou na katastru Hlavna spočívá především v obnovení některých cenných kulturních prvků a v zavedení extenzivního hospodaření v klíčových místech intravilánu. Možné jsou také rozsáhlé revitalizace, například na čedičových stráních v okolí silnice na Citice. Zásadní je také pravidelný monitoring a likvidace invazních druhů.

Náves (návrh)

- nevhodná je vyasfaltovaná celá plocha (člověk nepozná, že je na návsi) + cedule,
- je třeba zdůraznit napojení na další prostranství,
- zvětšení ostrůvku dle oblouku otáčení busu,
- vydláždění,
- lavičky, nová cedule, lavice se stoly, případně přístřešek, ukazatele,
- oprava kapličky a vyčištění prostoru kolem památného stromu,
- vytvořit poznávací stezku po památných stromech Hlavna (u každého infocedule + mapka, kde jsou ty další),
- kolem památného stromu a kapličky vedle návsi vysekat travu, upravit prostor, aby se dalo přijít i ke stromu a kapličce a prohlédnout si je zblízka, kapličku opravit, povrch cesty mlatový a přístup na místo z obou směrů.

CO SE TAKÉ OBJEVÍ V PŘÍŠTÍM ČÍSLE?

- Přehled podzimního dění na radnici
- Aktualizovaný program kotlíkových půjček
- Stav jednání o výstavbě kanalizace v Hlavnu
- Obecní dotace na vybudování kanalizačních přípojek v Citicích
- Plán kulturních a sportovních akcí na r. 2020
- Rozhovor s grafikem CIHLY Karlem Scherzerem
- Medailónky autorů článků v CIHLE v r. 2019 aneb špetka dobromyslných drbů neuškodí

Celoroční soutěž „skládačka obrázku“

V pravém dolním rohu předposlední strany na naznačeném ústřížku vidíte druhou z celkově tří částí obrázku. Pokračujeme soutěží s losováním o deset zajímavých cen. Do losování zařadíme každého, kdo do 24. 1. 2020 na obecní úřad předá list papíru se správně složenou a nalepenou celou skládačkou a s připojeným kontaktem na sebe.

BRIGÁDA V CITICÍCH A HLAVNĚ

10. 8. a 21. 9. 2019

obec Citice

01

Adresa

Citice 13
356 01 Citice

03

E-mail

obec-citice@citice.cz

05

Datová schránka

qx4apt7

Telefon

352 623 300

02

Internet

www.citice.cz

04

